

50,000 Kr. til 2 større Dampchalupper, indrettede som Torpedofartøier, hvilket er foreslaaet negtet af Udvalgets Flertal. Naar vi i den Grad som Tilfældet er i de senere Aar have arbejdet paa Udviklingen af vort Torpedovæsen, synes det ogsaa naturligt at anskaffe de dertil hørende Fartøier. Paa Post 33 er der forlangt 100,000 Kr. til Anskaffelsen af Kruppske Kanoner af samme Slags som de, der ere bevilgede for Hæren. Det er jo paa en vis Maade en ny Anskaffelse; men Hensigten dermed er dog kun den, at faae dette Skjys i Stedet for de ældre firepundige Kanoner, som for en stor Del ved den Brug, der er gjort af dem, ere udstudte og ikke i fuldstændig tjenstdygtig Stand. — Post 34 til nye Haandvaaben 39,000 Kr. ser jeg ikke mere Grund til at negte i indværende Aar end i foregaaende Aar, hvor Rigsdagen er gaaet ind paa Marineministeriets Forlangende i saa Henseende. — Paa Post 35 — Projektiler og Krudt — er der forlangt 51,000 Kr. Paa denne Post maa jeg særlig lægge Vægt. Naar man har anskaffet Skjys, faa er det ogsaa nødvendigt at være i Besiddelse af det fornødne Antal Projektiler og den fornødne Masse Krudt dertil. Dette er Marineministeriet ikke for Dieblirket, og navnlig hvad Krudt angaar, have vi ikke stort Mere end til den første Forsyning og mangle fuldstændig Reserverforsyning. — At „Dannebrog“s Forandring til Exerceistib er et meget ønskeligt Foretagende og navnlig har sin store Betydning for Søartilleriernes Uddannelse, antager jeg, er det ærebe Udvalg klart, idet man i et saadant Skib kan bringe de forskellige Kanoner, som Søartilleriernes skulle betjene, og der der kan gives dem en fyldigere Uddannelse og paa en hensigtsmæssigere og mere tilfredsstillende Maade end under de nuværende Forhold. — Endelig kommer jeg til den sidste Post for Marinens Vedkommende, som angaar en Bevilling af 350,000 Kr. til Paabegyndelsen af et Dampskib til Hans Majestæt Kongen. Den ærebe Udsjører udtalte, at Udvalgets Flertal modsatte sig denne Bevilling, fordi det antog, at Dampskibet „Slesvig“, som iaar faar en Hovedreparation, maa være et godt Skib og i tjenstdygtig og tilfredsstillende Stand. Nu skal jeg dertil bemærke, at en Reparation, som ikke udræver et større Beløb end 31,000 Kr., dog vel neppe kun kaldes en Hovedreparation. Selv om Skibet ved denne Reparation bliver bragt i tjenstdygtig og brugelig Stand, bliver det desuagtet et gammelt Skib, og, hvad det altid har været, et Skib, som ikke svarer til Nutidens Fordringer, og ikke mere egner sig til den Bestemmelse, der er givet det i Marinen. Med den Reparation, som det nu undergaar, vil det altid vedblive at være et Skib af den Art, at det kun paa ganske korte Reiser vil være forsvarligt at lade det benyttes alene uden at give det Ledsgælse. Det fremgik iøvrigt af den ærebe Udsjørers Udtalelser, synes det mig, at han og-

faa erkjendte det Onskelige i, at der blev givet et andet Skib til Hans Majestæts Brug; men den væsentligste Grund, hvorfor man ikke nu vilde gaa ind derpaa, var den, at det var det nuværende Ministerium, der forlangte det. Dertil skal jeg for Dieblirket ikke gjøre nogen videre Bemærkning.

Jeg kommer nu til den anden Klasse af Forlangender, der ere stillede af Regjeringen, og som alle ere foreslaaede negtede af Udvalgets Flertal. Det er nu omtrent 5 Aar siden, at det blev taget under nøie Overveielse i Krigs- og Marineministeriet, hvad der burde gjøres for at styrke Landets Forsvar. Efter den sidste ulykkelige Krig gif man med Hasthed og Lyft til at organisere det levende Forsvar og at ordne Hæren og Søværnet. Derefter søgte man i forholdsvist kort Tid at forsyne Hæren, navnlig Jodlokket med et udmærket godt Vaaben, men derved lod man det ogsaa foreløbig bero. Paa Fæstningsomraadet ffete der ikke Andet, end at man nedlagde de enkelte Fæstninger, man havde tilbage, og som jeg skal indrømme kun betingelsesvis fortjente Navn af Fæstninger, idet de ikke vare i Stand til at yde den Tjeneste, som man i vore Dage med Rette bør forlange af en Befæstning. Disse Overveielser i begge de militære Ministerier førte til den Plan, det Lovforslag om extraordinære Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, som af min Efterfølger i Ministerierne blev forelagt i Januar 1873. Siden den Tid er der med Undtagelse af et enkelt Aar fra Regjeringens Side stadig fremkommet Forslag, gaaende i den samme Retning. Den Skjæbne, disse Lovforslag have haft her i Thinget, er Alle bekjendt, og jeg skal ikke videre udtale mig derom; men jeg skal kun henpege paa, at det under Forhandlingerne om disse Lovforslag gjentagne Gange er blevet udtalt fra den Side, som med den største Kraft og Styrke modsatte sig Regjeringens Forslag, at ogsaa den vilde kraftige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme. Den Side af Repræsentationen erkjendte ogsaa Nødvendigheden af, at Flaadens Materiel blev udviklet og styrket, og at der ved Befæstningsanlæg blev givet Hæren en Støtte ved Forsvaret, ja, jeg tør gaa noget videre og sige, at det ogsaa blev anerkjendt fra den Side, at det blev nødvendigt at træffe Foranstaltninger, hvorved man blev i Stand til at fikke Flaadens Leie og de store Magasiner, der findes samlede paa et enkelt Sted i Landet. Man lod det imidlertid under Sagens Gang ikke bero ved disse Udtalelser alene, men man fremkom selv med en Plan for saadanne Forsvarsforanstaltninger. Jeg tror rigtignok ikke, at man, saaledes som den ærebe Udsjører for Udvalget her i Aften udtalte, søgte at enes om en formaalstjenlig Plan. Man forfattede den Plan til saadanne Foranstaltninger, der var fremkommen fra Regjeringens Side, enten